

der regulerer forhold om etnisk ligestilling, bør sikres via aftaler og overenskomster i stedet for ved lovgivning.

Regeringen har igangsat en række initiativer, som ministeren lige har gennemgået. De har alle til formål at sikre etnisk ligestilling på arbejdsmarkedet, og derudover har regeringen på baggrund af sit interne integrationsudvalgs arbejde netop fremlagt en samlet handlingsplan for integration i det danske samfund.

Vi mener i Socialdemokratiet, at der med handlingsplanen for bedre integration er sat et væld af initiativer i gang, som vi gerne vil se virkningen af, før der sættes flere projekter i gang. Vi kan derfor ikke støtte dette forslag, men vil imødesee regeringens initiativer og i øvrigt hilse holdningen hos forslagsstillerne velkommen. Vi tror, at regeringens forslag vil vise sig at være holdbare.

Rikke Hvilshøj (V):

Intentionerne i dette beslutningsforslag er det sådan set meget svært at være uenig i. Venstre ønsker også en succesfuld integration af borgere med en anden etnisk baggrund, og vi tager også afstand fra diskrimination af borgere på grund af deres etniske baggrund. Venstre har derfor også en politik om, at folk skal stilles lige uanset køn, alder, religion og etnisk baggrund.

Men midlerne til at nå målet, når vi taler etnisk ligestilling, kan være mange, og Venstre er ikke enig i de midler, SF med dette beslutningsforslag mener er vejen til at opnå denne etniske ligestilling. Venstre mener ikke, at det er et rigtig middel at tvinge og at stille krav om at udarbejde politikker. Risikoen er blot, når vi taler om den enkelte virksomhed, at det vil skabe A- og B-medarbejdere på disse virksomheder.

Vi støtter – og jeg kan forstå, at det gør Socialdemokratiet også – at der bliver taget alle disse frivillige initiativer, som der allerede findes en lang række af. Jeg kan også forstå, at i forbindelse med Partsudvalgets arbejde om integration har LO og DA netop forpligtet hinanden til at tage fat i dette spørgsmål.

Dér, hvor vi politikere har en rolle i dette arbejde, er i forbindelse med de konkrete barrierer, der kan opstå. Partsudvalget om integration har i sin rapport fremdraget et eksempel på, at med hensyn til støtte er der nogle barrierer, hvis man har en uddannelse på over 10 år med sig fra hjemlandet, for så kan man ikke få støtte til danskundervisningen. Et andet eksempel er spørgsmålet om meritoverførsel af uddannelser,

hvor vi i Danmark ikke er tilstrækkelig fleksible med hensyn til konkret at vurdere de uddannelser, de pågældende kommer med, og om vort eget uddannelsessystem måske er fleksibelt nok til at give mulighed for at supplere med nogle enkelte fag, hvis vi mener, det er nødvendigt.

Vi mener også, at der skal sættes ind med en styrket danskundervisning for at styrke disse menneskers faglige kvalifikationer. Sproget er alfa og omega, og det nytter ikke noget, at virksomhederne skal lave politikker om etnisk ligestilling, hvis disse borgere ikke har kvalifikationerne.

Endelig er der også problemer med de økonomiske incitamenter og den struktur i det danske samfund, der gør, at det for mange ikke kan betale sig at arbejde. Det er også en barriere for at få integreret folk med en anden etnisk baggrund på det danske arbejdsmarked.

Venstre kan altså ikke støtte beslutningsforslaget, ikke fordi vi er uenige om målet, men fordi vi er uenige om midlerne.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

I Det Konservative Folkeparti har vi et mindst lige så stort ønske om integration af etniske minoriteter på såvel det offentlige som det private arbejdsmarked i Danmark som de fleste andre partier i Folketinget. Dels er der brug for arbejdskraften, dels vil en manglende integration i længden give nogle helt uholdbare sociale problemer, som det vil vise sig meget svært for samfundet at håndtere.

Og hvad kan vi så gøre ved det? Ja, det kan lyde trivielt og kedeligt, men en holdningsændring i virksomhederne blandt såvel arbejdsgivere som lønmodtagere er den første forudsætning for, at integrationen kan lykkes. Man kan komme med mange spektakulære ideer og forslag til at springe over, hvor gærdet tilsyneladende er lavest, men uden at komme ud af stedet. Det helt fundamentale er holdningen til ansættelse af personer, der måske har en anden hudfarve eller et i danske ører mærkeligt navn. Uden en holdningsændring går det ikke, men kan holdningen ændres, vil opgaven blive løst helt af sig selv.

Desværre kan man frygte, at sådan som udlændingedebatten i Danmark kører i øjeblikket, vil holdningerne ændres i den gale retning. Der bliver snakket for meget og for primitivt, men til gengæld bliver der løst for få reelle problemer, og forslag af den karakter, som SF her stil-